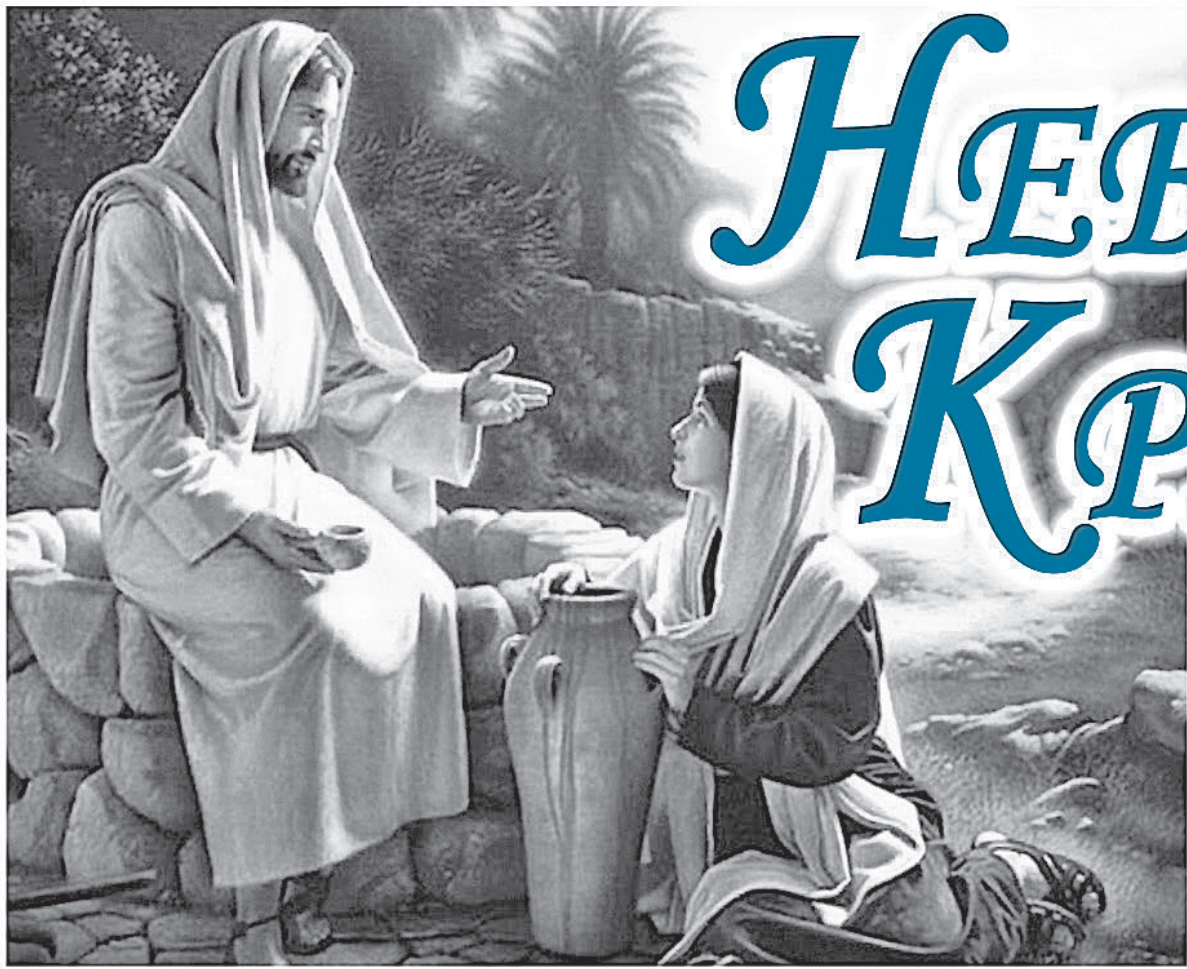

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 11(79)
1.11.2019 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

а/с 5627
м. Вінниця,
21011, Україна

ДИВИСЬ НА ПРАВЕДНОГО!

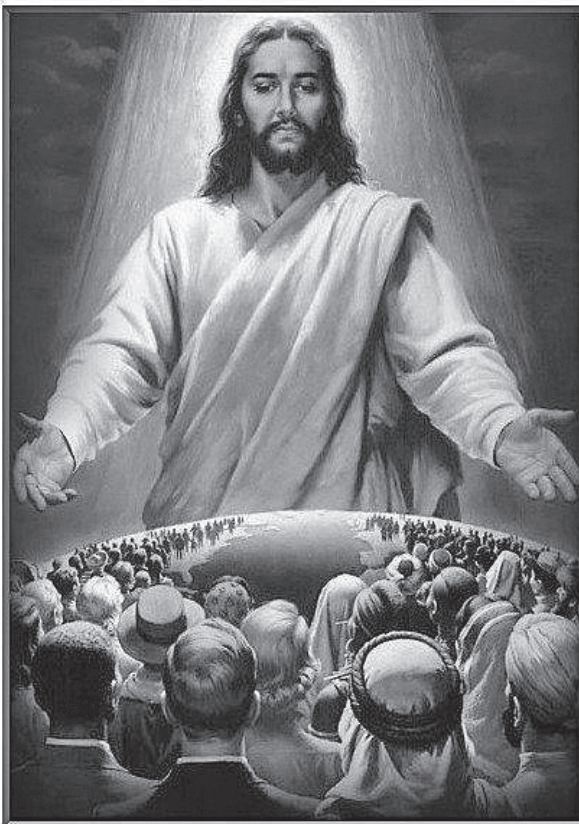
Дуже часто допитливі малюки, починаючи усвідомлювати себе, дошкучають своїм батькам постійними запитаннями: «Як я з'явився? Де ви мене взяли?». Батьки сміються із такої цікавості та намагаються пояснити це малюкові, на ходу вигадуючи неймовірну історію його появи у світі: «ми тебе знайшли в капусті», «нам тебе приніс лелека у дзьобі» або «ми тебе купили у лікарні». Малюк щиро вірить батьківській вигадці, і це дорослим дуже тішить. Але й ми самі, будучи дорослими та свідомими людьми, можемо також вірити, як малюки, у всілякі неймовірні вигадки, які нам розповідають авторитетні для нас люди. Наприклад, уже багато десятиліть поспіль нас усіх навчають у школах про те, що людина утворилася від мавпи в результаті еволюції. Проте, ця наукова теорія нагадує історії, які батьки вигадують своїм допитливим малюкам. Всупереч твердженням еволюційної теорії навколишній світ говорить про протилежне: увесь наш всесвіт і ми самі створені за задумом Всевишнього. Розчерк Творця засвідчений унікальними біометричними даними кожної людини – ДНК, візерунком папілярних ліній пальців чи райдужною оболонкою ока, які кожного разу не повторюються. Неймовірно різноманітний рослинний та тваринний світ також носить на собі відбиток Автора, оскільки **Всевишній Господь абсолютно в кожне творіння вклав Свою особливу міру. Існує безліч прикладів, коли процес росту живих організмів відбувається у суворій відповідності із формою логарифмічної спіралі. Наприклад, у більшості равликів мушля росте у формі логарифмічної спіралі. Тому намагається пояснити походження подібної примітивної форми життя випадковим збігом неконтрольованих природних процесів просто абсурдно. Абсолютно ясно, що такий проєкт являється усвідомленим витвором.** Взяти хоча б знамените число Фібоначчі. **Саме це постійне число ділення в середній віці було назване Божественною пропорцією, а в наш час його називають золотим перетином.** Хоча ми всі вивчали у школі етапи

еволюції людини від первісної до сучасної, етапи розвитку флори і фауни, проте завжди задавалися питанням: а чи існує Бог? Більшість людей, спостерігаючи сувору впорядкованість у навколишньому світі, переконані у тому, що наш Всесвіт і ми самі маємо Творця. Але коли людина своїм розумом приходить до такого висновку, у неї обов'язково виникає наступне запитання: «Якщо є Бог, що створив неймовірно прекрасний світ навколо нас, то чому у світі стільки зла? Невже Бог не може його зупинити? Деякі люди навіть звинувачують Бога у тому, що Він створив зло та озлобляються проти Нього.

Минуле століття особливо «багате» на трагічні події: світові війни, тоталітарні режими, геноциди і т.п. До цього переліку можна додати також стихійні лиха, землетруси, цунамі, пожежі. Ніхто не може точно порахувати кількість людей, що загинули під час перелічених вище лих. Багато хто, дивлячись на все це, обурюється: «Куди дивиться Бог і чому Він усе це не зупинить? Чому невинні люди так часто потерпають від рук грішників?» Коли так міркувати, то наше життя починає здаватися безглуздом та безнадійним. Але відповіді на всі ці запитання давно існують. Сам Творець дав їх нам, щоб ми не зневірилися у життя. Всі ці відповіді можна знайти у Біблії. У наш час ця книга доступна практично кожній людині. Ніхто не може заперечити факт, що зло справді існує та панує у світі. Люди не мають відповідей на важливі запитання, тому що не звертаються до Бога, адже Він знає все. Біблія навчає, що так не буде завжди у світі, зло – дочасне.

Подібні питання були ще здавна предметом занепокоєності людей, що знали Бога. Їхні пошуки і висновки знайшли свій відбиток на сторінках Святого Письма. Наприклад, псалмист Асаф у 73 псалмі описує свої переживання. Він був праведним чоловіком, що боявся Бога, але настав момент у його

житті, коли він позаздрив беззаконним людям, побачивши їх щасливу долю. Ось як він пише про них: «Вони не знають горя до самої смерті, і тіло їх добре згодоване. Не знають вони нужди людської і не бідують, як люди. Тому пишність – наче шати їхні, а насильства – як одежа їхня. Від жиру викотило їм

очі, а серце їх переповнене забаганками.» (Пс. 73:4-7). Дуже знайомий кожному із нас опис, адже ми часто зустрічаємо таких людей у житті. Асаф не міг збагнути, чому грішні люди часто мають успіх, коли Бог є справедливим верховним Володарем? Напевно, він порівнював своє життя із легкістю життя багатьох грішників. «І став я думати-гадати, щоб ті речі збагнути; трудна була це для мене праця!» (Пс. 73:16), – розповідає Асаф. Він мучився, аж допоки не увійшов у Божу святиню. І лише там, у місці Божої присутності, його очі відкрилися і прийшло вірне розуміння. Господь відкрив Асафу кінець беззаконників: вони стоять на слизьких шляхах і провалюються у загибель, усі вони будуть несподівано знищені, їхня вічна доля – Божий гнів. Тому Асаф утвердився у своїй вірі, що праведність обов'язково

буде винагороджена Господом свого часу, та зробив висновок: «Мені ж добре приблизитися до Бога; я покладаю надію на Господа Бога, щоб проповідувати всі діла Його!» (Пс. 73:28).

Христос врятував людей від того покарання, яке вони справедливо заслужили своїми вчинками, словами, діями чи бездіяльністю. Сьогодні на землі дуже багато несправедливості, і люди так переживають, хто що там робить чи не робить: «Ось, він так чинить, а у нього все добре!» Лише до певного часу добре! Велике щастя було б для нього, якби було погано, може б задумався і покаявся. Асаф подивився на те, що беззаконні набагато краще влаштовують своє життя, аніж праведні люди, і подумав: навіть тоді моя праведність, святість, навіть смирення? Поки він не увійшов у святилище і зрозумів їхній кінець, що чекає їх після смерті. Бо страшна не сама смерть, а те що може бути після неї. Поки людина жива, у неї є шанс розкаятися і залишити зло. Тому Бог нас застерігає через Своє Слово, що благополуччя нечестивих людей на землі – річ тимчасова. Попереду їх чекає вічне покарання. Але в цьому світі є небезпека для кожного із нас позаздрити безбожним людям і стати самим на шляху гріха, відвернувшись від Бога. Що є об'єктом нашої уваги, туди будуть спрямовані і наші думки. Тому Слово Боже вказує нам вірний напрямок у житті: «Звертай свою увагу на безвинного і дивись на праведного; бо є добра доля для людини мирної.

Злочинці ж будуть знищені всі до одного, бо нема майбутності для злих людей і їхніх нащадків!

Спасіння ж праведних від Господа, Він сила їхня в час тісноти!

І Господь допоможе їм і спасе їх; Він визволить їх від беззаконних і збереже їх, бо вони надіялися на Нього!» (Пс. 37:37-40).

Зараз багато говорять про необхідність виробити у собі позитивне мислення, щоб протистояти різного роду стресам. Але без наявності внутрішнього

позитивного переконання дуже важко мати позитивне мислення та бачити у всьому саме переваги, а не недоліки. Найміцнішим позитивним переконанням є віра людини у Бога, але віра не лише розумом, але й серцем. Саме коли ми віруємо серцем, ми маємо вірне мислення, тому що довіряємо Богу і маємо мир в душі. Тоді ми отримуємо силу від Бога, щоб вистояти у складних обставинах життя. Саме від сердечної віри народжується надія на краще «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре.» (Рим. 8:28). А полюбити Бога можливо лише тоді, коли всім серцем віруєш у Нього. Тоді ми зможемо мислити духовно, на перспективу. Ми сприйматимемо Бога як Творця, як Джерело і Причину нашого буття та як кінцеву мету нашого існування у цьому світі. Бог створив увесь Всесвіт та кожного із нас для Самого Себе і зовсім не заради страждання, а для вічного спілкування із Собого. Саме тому людина створена за образом та подобою Божою. Одним із переконливих доказів цього є наша здатність мислити і творити, якою не наділене жодне інше творіння. Бог стоїть над усім, що є у світі, Він є Всемогутній і Всюдисутній. Тому, коли ми мислимо відповідно до Його стандартів, які записані в Слові Божому, у нас не буде причини впадати у відчай, бо кожна ситуація підвладна Богові, Він може її вирішити або змінити.

Наш Творець є Богом усякої надії на краще, Він є джерелом добра, миру, радості. Головна надія християн – воскресіння із мертвих та вічність із Богом. Для людини, що має таку надію величиною у вічність, усі життєві труднощі, зло та несправедливість, що панують у світі, не будуть перешкодою. Також віруюча людина береже себе від нарікань та переймається власними гріхами та недоліками, а не чужими. Бог через Своє Слово дає нам досконалу настанову для повноцінного життя у цьому світі, щоб зло не торкалося нас: «Чого ж нарікає людина жива? Нехай скаржиться кожен на гріх свій. Пошукаймо доріг своїх та дослідімо, і вернімося до Господа! Підіймімо своє серце та руки до Бога на небі!» (Плач Єр. 3:39-41).

Павліна Снівак

Дорогоцінні істини Євангелії: (Мр 16:16)

«Хто увірує і охреститься, буде спасений, а хто не увірує, буде осуджений»

Ця дорогоцінна істина, яку звістив Своїм учням і апостолам Сам Господь Ісус Христос, звіщається на землі вже багато століть. Здійснюючи Божий план викуплення людського роду від влади гріха, смерті та диявола, Ісус Господь віддав Своє життя і помер на голгофському хресті мученицькою смертю. Він поніс за нас заплату за людські гріхи.

Бог Отець розірвав пута смерті і воскресив Сина Свого Ісуса Христа з мертвих, бо Він не зробив ніякого гріха, і смерть не мала влади Його втримати. Ісус воскрес – первісток з померлих. По Своему воскресінню Він явився найперше Марії Магдаліні, з якої вигнав сім демонів. Потім з'явився Він двома учням у іншій постаті, коли вони йшли в Емаус. Ці двоє сповістили потім іншим учням, що Христос живий, але їм не повірили. І, нарешті, Ісус з'явився одинадцяти учням і промовив до них, докоряючи за невірство їхнє та твердосердя, що вони не йняли віри тим, хто бачив Його воскреслого. «І сказав Він до них: *«Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангелію всьому творінню. Хто увірує і охреститься, буде спасений, а хто не увірує, буде осуджений. Віруючих супроводжуватимуть такі знамення: іменем Моїм виганяти будуть бісів; говоритимуть новими мовами, братимуть змії; і якщо смертоносе щось вип'ють, не пошкодить їм; покладуть руки на недужих, і вони будуть здорові»* (Мр.16:15–18). Господь же Ісус по розмові з ними вознісся на небо і сів праворуч Отця. А учні пішли скрізь проповідували Євангелію, і Господь допомагав і стверджував слово їхнє цими ознаками. Слава Богу і Сину Його Ісусу Христу за цю добру новину, тобто Євангелію, яка досягла наших часів, щоб нам знайти дорогу в небо

і отримати спасіння та вічне життя.

Хочу зосередитись на словах Ісуса, які є заголовком цієї статті. Ісус сказав: *«Хто увірує і охреститься, буде спасений, а хто не увірує, буде осуджений»* (Мр. 16:16). Постає питання: у що або в кого повинна увірувати людина? І друге питання: від чого вона має спастись?

По-перше, Сам Господь, коли був на землі, на початку Свого земного служіння промовив до людей такі слова: *«Сповнився час, і наблизилось царство Боже! Покайтеся і віруйте в Євангелію»* (Мр.1:15).

Після Свого воскресіння проповідь Євангелії Ісус доручив Своїм учням. Суть Євангелії полягає в вірі в Сина Божого Ісуса Христа, в те, що Він помер за наші гріхи за Писанням, і що Він був похований, і що третього дня Він воскрес за Писанням. І учні пішли і звіщали, що звелів їм Ісус Господь.

Ось що говорив свого часу ап. Петро в домі сотника італійського полку Корнілія, який запросив апостола до себе, щоб почути Слово і спастись: *«І Він (Христос) нам звелів, щоб народові ми проповідували та засвідчили, що то Він є призначений Богом Суддя для живих і для мертвих. Усі пророки свідкують про Нього, що кожен, хто вірує в Нього, отримає прощення гріхів Його Іменням»* (Дії 10:43).

Отже, з Його слів ми можемо зробити висновок по першому питанню: людина повинна почути Євангелію для свого спасіння і прийняти вірою Ісуса Христа як свого Спасителя і Господа, попередньо покаючись у своїх гріхах, щоб отримати прощення і почати нове життя з Богом, вільне від гріха. Із Слова

Божого ми знаємо, що через одного чоловіка Адама гріх ввійшов у світ, а з ним і смерть. Люди стали помирати. Але не таким був задум Бога, коли Він створював людину. Не на муки, не на страждання і горе ми були створені Богом. Господь нас створив по Своїй великій любові для любові, щоб мати з нами спілкування, щоб ми були Його сім'єю. Через непослух однієї людини всі стали грішними.

Провина Адама призвела до засудження всіх людей. Але Бог дарував нам Спасителя – Свого Сина Ісуса Христа, дарував нам Свою велику милість. Завдяки праведності і покірливості Ісуса Бог виправдовує людей і дарує їм праведність Христа. Коли людина вірою приймає Ісуса Христа в своє серце, вона приймає життя вічне, отримує дар праведності, дар благодаті і саме головне – Господь запечатує Святим Духом обітницю, Який є завдатком нашого спадку.

Від чого людина спасається, коли приймає вірою Ісуса Христа? Вона спа-

сається від суду Божого, бо заплата за гріх – це смерть і фізична, і духовна. Найстрашніше – коли людська душа і людський дух будуть відлучені від Бога і вкинуті до вогняного озера: це друга смерть. І від неї нас викупив Христос. А хто з людей не увірує в Ісуса Христа, буде засуджений на цю другу смерть. Ніхто з людей не може себе викупити від смерті: не від вмирання, коли розлучиться людський дух з тілом. Бо велика ціна нашого викупу – то є кров Ісуса Христа, яку Він пролив за нас на Голгофі. І тому головною метою Христової смерті на хресті є те, щоб ми, позбувшись гріхів, жили для праведності.

Після покаяння людина приймає хрещення водою. Для чого це? Для прощення гріхів. Це повеління Самого Господа. Хрещення звершується зазвичай шляхом повного занурення у воду. Це символізує смерть для гріха, коли людина занурюється у воду. А коли виходить з води, то це символізує воскресіння і єднання з Христом. Тепер охрищений належить Христу і духовно з'єднаний з ним. Він стає храмом духа святого, прийомним сином Отця Небесного, братом і співспадкоємцем Христа, починає жити в тісному єднанні з Господом, щоб в майбутньому розділити з Ним Його славу. Але одне хрещення без віри в Ісуса Христа, без переміни внутрішньої людини не спасає. Тобто хрещення є тою печаткою і підтвердженням перемін, які відбулися в серці охрищеного. Ось таку істину ми сьогодні пізнали.

Хай Господь допоможе тобі, дорогий читачу, зрозуміти цю істину і прийняти рішення в своєму житті на спасіння своєї безсмертної душі. Амінь!

Олександр Волтарніст

БЛИЗКОЕ ОБЩЕНИЕ С БОГОМ

«...в приближающихся ко Мне освящусь и пред всем народом прославлюсь» (Лев. 10:3).

Во многих церквях благословения заслонили Благословляющего.

Господь жаждет привлечь к Себе и открыть Своё сердце Своим детям, чтобы первая любовь и личное общение со Христом не заменялись активной религиозной деятельностью.

Приближающийся – это активная позиция, стремящийся – ко Мне, к Богу, а не к освящению или прославлению, или к какому-то служению. Это познание Бога и понимание Его сердца, где мы больше становимся похожими на Него. И только после этого пред народом прославиться.

Стремление к публичности без приближения к Богу – заблуждение. Если, имея небольшое служение, мы не можем найти время для общения с Богом из-за своей занятости, то как Бог сможет доверить нам большее? Бог жаждет близкого и нежного общения с нами. Испытывая жажду по Богу, мы найдём удовлетворение через близость с Самим Христом. Нет в нашей жизни более высокого призвания или цели, чем познание Бога.

Как важно близкое общение с Тем, Кто испытывает к нам горячую и безграничную любовь! Бог страстно желает нашего приближения к Нему, потому что только через Него мы сможем обрести истинную свободу и смысл жизни. Многие люди сегодня знают о Боге, но не знают Его Самого. Он хочет, чтобы мы не только поклонялись Ему издалека словами и исполнением определённого ритуала, но хотим, чтобы мы вступили во взаимоотношения, которые могут стать настолько осмысленными и близкими, что мы сможем познать Его сердце.

Нам часто кажется, что Бог находится где-то далеко, но причина подобной отдалённости не в Боге, а в нас самих. Если мы сосредотачиваемся на вещественных началах, на ощущениях и на поклонении, которое позволяет нам почувствовать себя хорошо,

к сожалению, всё это препятствует нашему приближению к Богу. Если мы в смиренности и послушании откроем свою жизнь для Бога, Он наполнит нас Своим Святым Духом и откроет нам Себя. И наша молитва из сухого и монотонного монолога превратится в диалог между друзьями, где каждый будет делиться самыми сокровенными тайнами своего сердца. Нам нужны такие взаимоотношения с Богом, чтобы жить в близком союзе с Богом, и этот союз наполнит нашу жизнь радостью и восторгом!

ОН ЛЮБИТ ТЕБЯ ПО-ПРЕЖНЕМУ!

«И блажен, кто не соблазнится обо Мне» (Мф. 11:6). Благословен человек, кто не открывает дверь атакующему и грабящему его врагу, не находит во Христе причину для преткновения, и не обвиняет Бога в своих ошибках. Не ищет препятствия для принятия истины. Если люди соблазняются о Христе, значит они могут соблазниться о чём и о ком угодно. Человек не может чувствовать себя счастливым, если находится в плену соблазна. Он полон горечи! Вы прекрасно понимаете, о чём я говорю: любой смертный человек испытывал злость и горечь из-за кого-то или из-за неправильно принятых решений. Враг будет работать сверхурочно, чтобы сбить нас или остановить на пути к чудесной жизни. Таков христианский путь. На нем многие люди падали, многие соблазнялись. Претыкались, не понимая Того, от Которого всё.

«Мы проповедуем Христа распятого, – пишет апостол Павел, – для Иудеев соблазн, а для Еллинов безумие, для самих же призванных, Иудеев и Еллинов, Христа, Божию силу и Божию премудрость.» (1Кор. 1:23–24).

Господь посылает испытания. Он говорит: *«Когда настанет скорбь»* (Мф. 13:21). Значит, она настанет – приходят проблемы, болезни, трудности, лишения. Это проверка нашей веры. Так начинается наш духовный рост. Господь смотрит – останемся ли мы верными Ему. Как мы служим Ему? Он хочет видеть в нас верность.

Вы помните обезьяну, которая не хотела выпустить заманчивый фрукт

и освободить свою лапу из банки? Бог пытается благословить нас, а мы поступаем иногда, как та обезьяна. Как обезьяны попадают в хитрую ловушку? В банку кладут любимый обезьяний фрукт так, чтобы она могла просунуть свою лапу в горлышко банки. Обезьяна, опустив лапу в банку, хватает свою добычу и пытается освободиться от банки, не выпуская добычу. Она может прыгать, плеваться, кусаться и визжать, но если она не отпустит соблазвивший её фрукт, она станет добычей ловца.

Так происходит в большинстве случаев, потому что животному и в голову не приходит отпустить из своей лапы соблазнительную добычу. Так часто и мы, как глупые обезьянки, не желая отпустить обиды и соблазны, становимся добычей врага, заложниками своего неразумия. Бог со всех сторон пытается убедить нас говоря: «Отпусти и будь свободен! Отпусти, и Я благословлю тебя намного лучшим». Стойте в свободе! Не соблазняйтесь о Господе и о Его слугах, Его детях – наших ближних. Бог снарядил нас всеоружием для победы над врагом. Живите жизнью, свободной от соблазнов!

Разные преткновения, разные соблазны, разные непонимания встречаем мы на пути, и если такое случается, нам нужно искреннее признание: «Господи, прости, я соблазнился, потерял Тебя из виду, хотел получить видимую опору, поколебался, потерял надежду, помоги мне, Господи, укрепи мою веру».

Ученики соблазнились перед распятием, оставили Иисуса, но возвратились к Нему с покаянием, и Господь дал им найти Себя. Наш Господь был и остаётся Добрым, был и остаётся Великим, был и остаётся Тем, Который сказал: *«Могущему же соблазнить вас от падения и поставить пред славою Своею непорочными в радости.»* (Иуд. 24).

Он любит тебя по-прежнему. Да благословит нас Господь, чтобы ни люди, ни обстоятельства, ни другая какая тварь не могла отлучить от любви Божией. *«Блажен, кто не соблазнится о Мне».*

Вячеслав Бойнецкий

КАК С ХРИСТОМ ХОРОШО

Как с Христом хорошо жить на этой земле – Он поддержит в печалих и бедах И осветит дорогу в безрадостной мгле, Подарив над ненастьем победу.

Как с Христом хорошо плыть в одном челноке; Рядом с Ним так приятно, надёжно. Я покоюсь доверчиво в чудной руке, И не страшен мне гул дней тревожных.

Пусть бушует и стонет мирской океан, Нет опасности – рядом ведь Кормчий! У Него для меня гениальный есть план. Мне легко даже в час полуночный.

Если рифы страданья преграду дадут – Мой Господь проведёт между ними. Он ведь – Лопман отличный и знает весь путь – От земли до святого Салима.

Как с Христом хорошо верить, ближних любить И молиться Ему всей душою; Доверяясь Ему, созидать и творить, И погибших вести за собою.

Он покоит на пажитях, воду даёт Из источников райского сада, И уставший в пути, отдыхая, здесь пьёт, Наслаждаясь чудесной прохладой.

И становится сам, к счастью, тем родничком, Что поить может всех приходящих. И Дающий, глядишь, с бедняками знаком Из греховной, погибельной чащи.

Сколько их – помертвевших, поникших и злых, В струпьях, язвах на дне уж лежащих, Сколько их, молодых и давно уж седых, От наркотиков враз умиравших,

Сколько их возродил, исцеляя, Христос К новой жизни – безбедной и славной, Что свободна от горя, печали и слёз; Сколько сделавших выбор свой главный?

Их не счесть – обновленных, цветущих, как май, С новым сердцем и мыслями, волей. Радость брызжет и льётся рекой через край У всех тех, кто оставил неволю.

Как с Христом хорошо жить на этой земле! В небесах – ещё будет прекрасней. Мы оставим скорлупку, всё внешнее, тлен, Но наш дух никогда не погаснет!

В единении сладком с Христом дорогим Воспоём мы Ему аллилуйя. Уж светятся огни, недалёк уж Салим. С пилигримами в небо иду я!

Нелли Логовская

ИСТОРИЯ ПАСТОРА, КОТОРУЮ ГОЛЛИВУД ОТКАЗАЛСЯ ВКЛЮЧИТЬ В СВОЙ ЗНАМЕНИТЫЙ ФИЛЬМ «ТИТАНИК»

бизнесмены, знаменитые семьи Британии и другие важные лица. Джон с самого начала стал ходить по кораблю и разговаривать с людьми об Иисусе.

Вечером 14 апреля, когда большинство людей танцевали в бальном зале и играли в карты, Джон положил свою дочь спать и начал молиться. В 11:40 вечера «Титаник» столкнулся с айсбергом и, получив пробоину, начал медленно тонуть. Когда пассажиры осознали реальность всего происходящего, на корабле началась паника. Услышав звук сирены, Джон разбудил свою дочь, закутал её в одеяло и поднялся на верхнюю палубу. Видя все происходящее, он поцеловал свою дочь на прощание и передал её члену экипажа, который посадил дочь Джона в спасательную лодку под номером 11. Джон понимал, что он больше никогда не увидит свою дочь, которая с шести лет останется круглой сиротой. Свою спасательную жилетку он отдал стоящему рядом пассажиру, тем самым не оставив себе ни единого шанса на выживание. У Джона не было времени на размышление, поэтому он начал быстро евангелизировать бегающих в панике людей. Очевидцы рассказывали, что видели молодого человека, пододвигшего к людям и задававшего им один вопрос: твоя душа спасена? Когда жизнь вокруг угасала, а оркестр играл «Ближе Господь к Тебе», Джон светился все ярче и ярче, исполняя данное ему Богом призвание.

15 Апреля 1912 года в 2:40 утра, когда Титаник начал уходить под воду, Джон прыгнул в холодную воду Атлантического океана. Больше тысячи людей, не вставшихся в спасательные шлюпки, барахта-

лись в ледяной воде. Вскоре Джону удалось найти какой-то обломок от корабля. Схватившись за него, пастор начал подплывать к людям и задавать им все тот же вопрос: твоя душа спасена? Со временем, когда люди уже замерзали от холода, Джон двигался еще быстрее... Посреди этого хаоса и криков, он направлял людей к Иисусу! Джон Харпер умер, как и жил, с одним именем на устах – Иисус Христос!

Через несколько лет после этих трагических событий в канадском городе Hamilton на служении одной церкви мужчины, по имени Aguilla Webb, рассказал интересное свидетельство: Я – один из шести человек, которые выжили в водах Атлантики в ту страшную ночь, когда затонул «Титаник» и 1517 человек замерзли от холода или были поглощены холодными водами океана. В то время, когда я барахтался в воде, среди криков и стонов людей, один мужчина крикнул мне издалека: твоя душа спасена? Я ответил ему: нет! Но вдруг волна накрыла того человека, и он ушел под воду... Через некоторое время он вынырнул и снова прокричал мне уже слабым голосом: твоя душа спасена? Я ответил нет! Тогда в ответ мне он прокричал: веруй в Господа Иисуса Христа и ты получишь спасение! Снова большая волна накрыла его, и он ушел под воду, так я его больше не увидел... Там,

в холодных водах Атлантики, я примирился с Богом, вскричав о милости...

Подытоживая свое свидетельство, Webb сказал: я – последний плод пастора Джона Харпера...

Прочитав это свидетельство, я подумал: насколько сегодняшний мир напоминает нам «Титаник»? Суета, заботы, занятость важными делами... Но несмотря на то, что все выглядит красиво и стабильно, есть одна проблема – это пробоина. Рано или поздно мы все окажемся в вечности... Мы можем суетиться и тусоваться, а можем, как Джон Харпер, исполнять свое призвание, проповедуя погибающим людям. И когда мы придём в вечность, хотелось бы увидеть людей, которые подойдут и скажут: я поверил в Иисуса благодаря твоему свидетельству мне...

Роман Савочка
По материалам сайта
<http://m.slavutich.cn.ua/>
Подготовила Елена Ронжина

«...БО НЕ ПОМИЛУЄ ГОСПОДЬ ТОГО, ХТО ПРИЗИВАТИМЕ ЙОГО ІМЕННЯ НАДАРЕМНО» (Вихід 20:7)

В неділю проводила з дітлахами недільну шкільку. Разом ми роздумували про одну з Господніх заповідей: «Не призывай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно» (Вихід 20:7). Здавалося б, одна з найпростіших до виконання, правда? – Просто перестати вживати ім'я Господа надаремно. Але чи насправді це так легко, взяти і перестати?

В принципі, якщо почати «тотально» контролювати свої думки, то можливо вдасться кожного разу, коли з'являється бажання прикликати намарно ім'я Бога, зупиняти себе. Але чи є в тому зміст?

Діти правильно зауважили, що фрази: «Боже мій!», «О Боже!» скоріше є шкідливою звичкою, ніж усвідомленою дією. Сказали, що шкідливих звичок варто позбуватися. Власне, це вони висловили ідею щодо контролю власних думок, але коли ми глибше копнули всередину себе, то зрозуміли, що проблема не в тому, що вийшло назовні, а в насінні, яка виросла і, відповідно, почала давати свої плоди. Марне вживання імені Бога – це плід. Якщо з дерева не зривати достиглих яблук, то рано чи пізно вони все одно впадуть з нього. Тобто, не вдасться завжди контролювати свій язик.

То чому «яблуня» виросла?.. Далі текст статті буде скерований не до людей, які не вірять в існування Бога (для них вживання імені Бога, це тільки звичка, не більше, така сама, як, наприклад: «это самое» або «по ходу»), але до віруючих, для яких Бог – це не черговий казковий персонаж, але Той, Хто все створив, у Кого вся влада і всі знання.

Бог цінує взаємостосунки з людиною. Цінує настільки, що коли людина через свій гріх відвернулася від Нього, Він прийшов до лю-

дини, щоб взяти всі її тягарі та гріхи на Себе, щоб пробачити її. Його дар – це життя для тих, що вже загинули, будучи ще живими. Взаємостосунки людини з Богом подібні до взаємостосунків з будь-якою іншою людиною, відмінність лише в тому, що ми Бога не бачимо фізично. Але все ж через різні способи Бог до нас промовляє: через Слово, Духа Святого, інших людей, обставини, навколишнє середовище... Свого часу, коли ми були в незнанні, Бог відкрив нам Євангелію. Він знайшов спосіб спілкування конкретно з кожним з нас. І кожен з нас, хто прийняв Його дар спасіння, ввійшов у взаємостосунки з Отцем. Без сумніву ми знаємо, як звучить голос Бога, і завдяки Його голосу ми прийшли до покаяння і прийняття дару вічного життя в спільності з Творцем світу. Отже, Богові не байдуже до людини, навіть, тоді, коли вона про Нього нічого не знає. Він ніколи не був байдужим до нас.

Подумайте зараз про свої взаємостосунки з батьками. Чи завжди ви є слухняними перед ними? – Тут питання скоріше риторичне. Немає, напевно, дитини, яка завжди була батькам слухняною. Мені пригадалися шкільні роки. Осінь, надворі холодно, мама каже: «одягни шапку», я вдягаю, а потім, виходячи за поріг дому, знімаю, бо мене більше хвилює думка друзів, які скажуть, що я якась дивна, що ношу шапку восени, аніж батьків, які турбуються про моє здоров'я. Подібно у взаємостосунках з Отцем... В нашому серці проростають, ті «яблуні» з насіння, яке ми ж і посіяли. Температура, застуда – це наслідок ходіння без шапки в холодну погоду, а, власне, саме ходіння без шапки – це зусилля, прикладені для того, щоб насіння проросла в хороших умовах і дала свої найкращі плоди. Без нашого дозволу жодна насіння не вко-

рениться в серці, а без наших зусиль не виросте. Садимо ми тільки ті насіння, які вважаємо потрібними для себе.

Від того, що я знімала шапку, мої взаємостосунки з мамою не припинились. Незважаючи на мою поведінку вона все одно продовжувала піклуватися про моє здоров'я, мій добробут. Подібно поводить й Бог. Він терпляче промовляє до нас, коли ми займаємось «самоправедністю». З любов'ю нам докоряє, навчає, вишліфовує, а ми так часто опираємось і не вникаємо в зміст сказаних Ним слів, не хочемо виконувати Його волю і взагалі не думаємо про наслідки. Наша яблуня «вживати ім'я Господа надаремно» виросла, бо з'явилось щось, що почало від цього процесу приносити задоволення (як би це дивно не звучало). Нас щось приваблює, ми це прийняли і виростили. По відношенню до Отця така наша поведінка є неприпустимою «...бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно». (Вихід 20:7).

Бог через Свій закон, Своє Слово дає нам застереження, що не буде милостивий до того, хто надаремно призиває Його ім'я.

Що відбувається з нами, коли призиваємо Бога надаремно?

Перш за все ми починаємо втрачати контакт з Богом. Ми прикликаємо Творця світу для розмови, але при цьому не надаємо значення тому, що Він слухає нас, коли звертаємось до Нього. Наші пріоритети змінюються, поступово Бог стає менш важливим для нас, якщо раніше ми йшли до Отця, цінуючи кожну секунду, проведену наодинці з Ним, то по частому призиванню Його імені надаремно ми думаємо про себе «ну та...», ну що там Бог, до того, про що говорилось... Ми

поступово перетворюємось на егоїстів, наш комфорт і потреби стають на перший план, а думка Бога стає важливою тільки тоді, коли на її фоні ми будемо здаватися більш праведні чи мудріші. Якщо ж порушимо одну заповідь з легкістю, то незабаром порушити і інші стане «не проблема»... Подібно пілоту, який вирішив перестати тримати зв'язок з диспетчером (з власної волі його ігнорує) і розіб'ється, коли у нього закінчиться паливе, людина, яка перестала цінувати Слово і волю Отця, не буде помилувана. Бог є тим диспетчером, який до останнього бореться за життя пілота. Людина не буде помилувана не тому, що Бог її залишив в момент, коли вона вчинила помилку і відмовилась Його слухати, але тому, що свідомо почала ігнорувати голос Того, Хто прагне її врятувати.

Ми можемо обрати тимчасовий політ і трохи часу політати в своє задоволення, але наслідком буде падіння... Маленька заповідь нагадує про Важливість перебування у тисних стосунках з Отцем, про цінність життя, яке є лише в Ньому, і застерігає про наслідки, які можемо отримати, якщо її порушимо. Не варто просто, на рівні контролю власних думок переставати призивати ім'я Бога намарно, бо це ніщо інше, як марно потрачені зусилля, але коли стається, щось подібне, то дійсно йти до Отця і мати з Ним цінний час в спільності.

Оксана Нестеренко

Ісказав Ісус: «У одного чоловіка було двоє синів. Молодший син якось попросив: «Батьку, віддай мені мою частку майна». І батько розділив своє добро між синами. А незабаром молодший син продав майно, забрав усі гроші й вирушив у далекі краї. Жив він там безладно й розтринькав усі гроші. І коли він витратив останнє, напав на ту країну, де він мешкав, жорстокий голод, та син впав у нужду. Тоді він пішов і найнявся до одного з мешканців тієї країни. Той послав його в свій маєток годувати свиней. Годуючи свиней, він ладен був набити живіт хоча б лушпинням, що їли свині, але й того йому не давали. Опам'ятавшись, він сказав собі: «Наймані робітники в мого батька мають їжі вволю, а я тут з голоду гину! Відразу вирушу до свого батька і скажу йому: «Батьку, я грішний перед Богом і перед тобою; я не гідний більше називатися твоїм сином. Дозволь мені бути одним із твоїх наймитів». І, підвісившись, він подався до свого батька. Батько ще здалеку побачив, що він наближається, і сповнився милосердя до нього. Він побіг назустріч синові, обняв його й поцілував. Син промовив до нього: «Батьку, я грішний перед Небом і перед тобою. Я більше не гідний називатися твоїм сином». Але батько наказав слугам: «Мерцій принесіть найкраще вбрання і вдягніть його. Надіньте перстень на руку йому й сандалі на його ноги. І приведіть вгодоване теля. Заріжте його й приготуйте обід – ми будемо святкувати! Бо цей мій син, який помер, а тепер повернувся до життя; загубився, а тепер знайшовся!»» Лук.15:11–32.

БАТЬКО ДВОХ СИНІВ

Але ми мусили відсвяткувати цю щасливу подію. Адже брат твій, який помер, повернувся до життя; загубився, а тепер знайшовся!»» Лук.15:11–32.

Притча про блудного сина для мене одна з найулюбленіших. Вона дивовижна, незвичайна і в той же час не до кінця зрозуміла. Її неможливо сприймати лише розумом, тому що вона не піддається логіці! На жаль, нам мало знайомий побут того часу, і ми можемо лише уявити той настрій та почуття, які відчували перші слухачі зі слів Ісуса. Звісно, ця історія не заснована на реальних подіях, але вона справляє неабияке враження! Тож розпочнемо.

Ісус розповідає про сім'ю, в якій присутній батько та два сини. Сини ростуть, і ось настає момент, коли молодший син вимагає свою частку майнового наділу, і батько слухає його і ділить між синами своє майно. Дії молодшого сина є абсолютно неприйнятними по відношенню до свого батька, тому що вимагати свою частку при живих батьках – це повна неповага та плювок їм в лице. Таким чином син ніби то бажав їхньої смерті. Зараз би це виглядало так, якби син продав батьківське майно, а батьків від-

правив доживати в будинок престарілих. На той час, коли батько мав розділити своє майно, то дві треті частини отримували старший син, а меншому дісталася одна третя частка. Основним майном виступала земля, і чим більшим наділом володіла людина, тим впливовішою вона вважалася. Але чи то по дурості, чи з інших причин молодший син продає своє майно, забирає гроші і покидає дім, тоді як старший залишається допомагати батькові. Проходить певний час, і настає жорстокий голод, ціни швидко зростають, а гроші закінчуються, і він опиняється в нужді. Не інакше як через голод і нужду відкрились очі у блудного сина, і він зрозумів, що при батькові він мав усе, а тут він ніхто. Але що робити? Коштів немає, земля продана, як дивитися в очі тому, кого образив? Він розуміє, що не має права зватися сином, тому вирішує найнятися до батька на роботу, щоб хоч якось відпрацювати та повернути втрачене. Далі відбувається довгоочікувана зустріч, і знову нам незрозуміла батьківська поведінка. Тоді він дозволив своєму недолугому синові забрати частку і покинути дім, тепер, мабуть, настав час, щоб провчити його і згадати йому те зло, що

він заподіяв або принизити його і показати йому, що він втратив та на кого став схожий. Але що робить батько? Ще здалеку він бачить свого сина (адже він виглядав його), він біжить йому назустріч, обнімає та цілує його. Це досить дивно, тому що у ті часи голови сімейств – це були поважні люди в довгих закритих одягах і вони не бігали, інші бігли до них по справах. Цей же батько піднімає нижній край одягу, пригинаючись та оголюючи свої ноги, і стрімко біжить назустріч синові. Син намагається вимовити заздалегідь підготовану промову, але батько не хоче нічого чути. Йому достатньо самого факту каяття та повернення «мертвого» сина, тому слова не потрібні. Він наказує слугам принести найкраще вбрання та взуття, тому що лахміття не личить статусу його сина. Далі наказує принести перстень. Це не просто прикраса, це фамільна печатка, це особливий статус. Ним він може від імені батька вирішувати складні сімейні питання, заключати договори, видавати накази, купляти чи продавати. Але і це ще не все. Батько наказує привести та заколотися відгодоване теля, щоб з усіма відсвяткувати цю подію. Взагалі, у ті часи м'ясо було розкішною, а теля тримали лише на дуже особливих та великих святах, але люблячий батько не шкодує нічого заради набуття блудного сина. І почали святкувати!

Здається б, усе: Бог в образі люблячого батька прийняв грішного сина, віддав йому все, що має Сам, всі святкують і радіють; але на цьому історія не закінчується. Бог хоче показати нам, як можуть поводити себе люди в обличчі старшого сина. Бог завжди готовий прийняти нас та пробачити, бо любить нас безумовно вічною любов'ю, але з людьми все набагато складніше. Навіть кращі з них готові пригадати вам ваші помилки, а дехто не захоче прощати і ніколи не повірить в ваше справжнє каяття. В їхніх очах ви назавжди залишитесь тими, якими вас пам'ятають. Пам'ятаєте, що сказав старший син: «...а коли до тебе повернувся твій син, який розтринькав все твоє добро з пов'ями...». Він образливо промовляє «твій син», тому що не хоче мати з ним нічого спільного, в його очах він не гідний називатися братом. Він заздрить тому, як батько поновлює його в статусі сина, бо вважає це несправедливим по відношенню до себе. В душі він вимагає розплати для молодшого брата, в його серці немає прощення.

Отож, ідучи до Бога, будьте готові мати супротив зі сторони людей, та нехай вас це не лякає. Те, що приготував для вас Батько, перекриє сповна усі ваші труднощі і негаразди!

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Поштова адреса:
а/с 5627, м. Вінниця,
21011, Україна
Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень –
для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.1920710
Наклад: 2000 примірників.

